

Parlement en geheime toezichtsinformatie

Ton Duijkersloot en Henk Kummeling

1 Inleiding

De samengestelde constitutionele orde van de Europese Unie levert ons tal van interessante vraagstukken op. Leonard Besselink heeft ons inmiddels op vele daarvan getraakteerd. Een van de onderwerpen die wij de laatste jaren zelf hebben uitgediept is dat van de geheimhouding van informatie verkregen door toezichthouders en mogelijkheden om deze informatie te verschaffen aan het nationale parlement.¹ Op dat terrein treden een paar bijzondere aspecten van de bovenbedoelde samengestelde rechtsorde aan het licht. Zo valt op dat het recht in kwestie lastig te kennen is. Er is sprake van een samenstel van nogal diffuse bepalingen op nationaal en Unieniveau, waaruit het lastig conclusies trekken is als het gaat om concrete casuïstiek. En dat op zich biedt weer ruimte voor een fenomeen dat zich de laatste jaren op vele terreinen binnen de EU manifesteert, namelijk dat de EU wordt aangeroepen, zo niet de schuld wordt gegeven, ter verklaring van een standpunt dat iets niet mag of moet. Daarbij gaat het er vaak om dat de EU als schild wordt gebruikt ter bescherming van de eigen positie.

Een en ander kwam heel scherp naar voren bij het parlementaire onderzoek naar het financieel stelsel naar aanleiding van de financiële crisis. In het voortraject hebben wij een advies uitgebracht aan de commissie-De Wit over tal van zaken die met de positie van de volksvertegenwoordiging te maken hebben, in het bijzonder de onderzoekscommissies van de Tweede Kamer. Inmiddels heeft commissie haar eindrapport afgescheiden.² Niet alle vraagstukken waarover we destijds hebben geadviseerd komen in de diverse rapportages van de commissie tot uiting. Mede met het oog op eventuele herhalingen in de toekomst leek het ons nuttig om een aantal vraagstukken nog eens systematisch te bespreken. Overigens kunnen we daarbij niet steeds precies aangeven hoe en door wie de vraagstukken zijn ontstaan, respectievelijk opgeworpen. We hebben ter zake de door de commissie-De Wit gevraagde vertrouwelijkheid te respecteren. Een aantal kwesties zal overigens niet nieuw zijn. Daar hebben we al eerder over gepubliceerd.³

De commissie-De Wit heeft vele behartenswaardige opmerkingen gemaakt over de informatiepositie van de kamer, al dan niet in tijden van crises. Ter voorkoming van misverstanden en teleurstellingen melden wij hier nogmaals dat de onderhavige bijdrage alleen gaat over de toegang van de volksvertegenwoordiging tot zoals het heet 'toezichtsvertrouwelijke informatie'.

---

¹ Onze eerste publicaties op dat terrein betroffen: H.R.B.M. Kummeling, *Relatieve geheimhoudingsplichten*, Oratie Utrecht 1997, Deventer: W.E.J. Tjeenk Willink en A.P.W. Duijkersloot, Naar een verdere doorbreking van het geheim van Apeldoorn, *NJB* 1996, p. 1499 e.v.

² Op 11 april 2012, Kamerstukken II, 2011-2012, 31980.

³ Recentelijk: 'Onnodig en onwenselijk: de geheimzinnigheid van de DNB', *NJB* 2012, p. 26-27.

bijdrage alleen gaat over de toegang van de volksvertegenwoordiging tot zoals het heet 'toezichtsvertrouwelijke informatie'.

2 Geen absolute geheimhoudingsplicht

De regelgeving voor het toezicht op de financiële sector is complex en bevat op onderdelen onvolkomenheden, zo heeft een groep Utrechtse onderzoekers overtuigend aangetoond.⁴ Misverstanden en meningsverschillen bestaan er zeker als gaat om de vraag of bepaalde informatie verkregen door toezichthouders in de financiële sector, in het bijzonder van de Nederlandse Bank (DNB), mag worden verstrekt aan het parlement. Er wordt wel betoogd dat er sprake is van een gesloten stelsel. Naar ons stellige oordeel laat de Europese regelgeving meer ruimte voor het verschaffen van inlichtingen aan parlementaire onderzoekscommissies dan vaak door de desbetreffende toezichthouders wordt gesuggereerd. Hoeveel ruimte precies, is niet met exacte zekerheid te zeggen, omdat de relevante regelgeving niet erg scherp is geformuleerd en omdat er nog geen jurisprudentie van het Hof van Justitie voorhanden is over het onderwerp.

Een belangrijk argument voor de opvatting dat de geheimhoudingsplicht van DNB ten opzichte van een parlementaire onderzoekscommissie *niet* geldt, kan worden ontleend aan de geheimhoudingsbepalingen van EG-richtlijn 2006/48 (art. 44-52 van deze richtlijn) en de in Raadsnotulen betreffende deze geheimhoudingsbepalingen – althans de voorlopers daarvan – ingenomen standpunten. Blijkens deze notulen zijn de Commissie en de Raad van mening dat die Richtlijn de rechten van parlementaire onderzoekscommissies in de Lidstaten om overeenkomstig de nationale constituties informatie te verkrijgen onverlet laat.⁵

Nu wordt wel verdedigd dat Raadsnotulen als zodanig slechts betekenis hebben als de bepaling waarop zij betrekking hebben multi-interpretabel is. In de woorden van Advocaat-Generaal (A-G) Geelhoed 'wanneer de betekenis van deze bepaling, die mogelijk voor meer dan een uitleg vatbaar of onduidelijk is, een verduidelijking behoeft'.⁶ Ons inziens zijn de geheimhoudingsbepalingen in de Richtlijn, waaronder het begrip 'andere centrale overheidsdienst', bij uitstek multi-interpretabel, en is de interpretatie zoals te vinden in de Raadsnotulen in casu daarom zeer relevant.

3 Praktijk in de Europese Unie

De genoemde Raadsnotulen leiden dus tot de uitleg dat de geheimhoudingsbepalingen in de EG-richtlijn de rechten van parlementaire onderzoekscommissies in de lidstaten om overeenkomstig de nationale constituties informatie te verkrijgen onverlet laat.

---

⁴ Kamerstukken II, 2009-2010, 31980, nr. 6.

⁵ De inhoud van deze notulen ontleen wij aan een advies van NautaDutilh aan DNB inzake de reikwijdte van de geheimhoudingsplicht, dat ons door de commissie-De Wit ter inzage is gegeven.

⁶ Zie zijn conclusie van 20 januari 2005 in de zaak C-402/03 (*Skov*).

In andere lidstaten lijken de richtlijnbevestigingen dusdanig te worden geïnterpreteerd dat er meer ruimte wordt gezien voor parlementaire controle. Er wordt hetzij op basis van een nationaalrechtelijke bepaling een 'gateway' gecreëerd uit het 'gesloten stelsel', of het controlerecht van het parlement als een soort 'overriding principle' gezien, waarmee de Richtlijn 2006/48 zodanig wordt geïnterpreteerd dat een dergelijk controlerecht in lijn is met de bepalingen van de Richtlijn.

Het zijn niet de minste landen waarin er meer ruimte wordt gegeven aan het controlerecht van het parlement. Het gaat onder andere om het Verenigd Koninkrijk en de Duitse Bondsrepubliek. Voor zover ons bekend zijn er vanuit Brussel geen acties ondernomen tegen deze landen waar het gaat om de toepassing van de bepalingen van de relevante Richtlijn. En van een infractieprocedure van de zijde van de Europese Commissie is al helemaal geen sprake. Daaruit zou toch ook de conclusie mogen worden getrokken dat er meer ruimte is voor informatieverschaffing door DNB aan de kamer, al dan niet via de minister.⁷

Inmiddels hebben wij via de openbare verhoren door de commissie-De Wit kunnen vernemen dat ook bij DNB het besef is doorgedrongen dat in Nederland strenger wordt omgegaan met de geheimhoudingsplichten dan in andere lidstaten van de EU, maar tot een daadwerkelijk gewijzigde houding heeft dat nog niet geleid.⁸ Tijdens de verhoren is voorts de suggestie gewekt dat er een relatie is tussen de toepassing van de geheimhoudingsplicht en het feit dat er in Nederland, anders dan in andere lidstaten geen regeling is waarbij de aansprakelijkheid voor de toezichthouder wettelijk wordt beperkt.⁹ Mocht dit enige realiteit in zich bergen dan maakt dat de houding van DNB wel enigszins begrijpelijk, maar nog niet juridisch acceptabel waar het betreft de informatiepositie van de volksvertegenwoordiging.

4 Soort parlementaire onderzoekscommissie relevant?

Maakt het voor de toepassing van de geheimhoudingsplicht van DNB uit of informatie wordt gevraagd door een 'gewone' parlementaire onderzoekcommissie of een parlementaire enquêtecommissie? De Europese Richtlijn spreekt zich daar niet over uit. Wel zijn er de eerder genoemde Raadsnotulen die een interpretatie geven van de betreffende Europese regelgeving. Blijkens de verklaring opgenomen in deze notulen zijn de Commissie en de Raad als gezegd van mening dat die Richtlijn de rechten van parlementaire onderzoekscommissies in de Lidstaten om overeenkomstig de nationale constituties informatie te verkrijgen onverlet laat.

In de Raadsnotulen wordt derhalve gesproken over parlementaire onderzoekscommissies. Dat is naar wij menen ook niet onbegrijpelijk, omdat het in essentie gaat om het recht van parlementen en parlementaire commissies in de verschillende lidstaten om bij het doen van onderzoek in het kader van hun controlefunctie informatie te krijgen. Gelet op de verschillende wijzen waarop dit recht in de verschillende lidstaten in hun constituties nader is uitgewerkt, is het naar wij menen ook verklaarbaar dat in de notulen in algemene zin wordt gesproken over parlementaire

⁷ En zelfs wellicht andere toezichthouders zoals de Algemene Rekenkamer.

⁸ Kamerstukken II, 2009-2010, 31980, nrs 3-4. p. 137.

⁹ Kamerstukken II, 2009-2010, 31980, nrs 3-4. p. 138, box 7.1.

onderzoekscommissies. De vaststelling dat het in de notulen gaat om het recht van parlementaire onderzoekscommissies in algemene zin, leidt dan tot de volgende conclusie: de geheimhoudingsbepalingen in de EG-richtlijn laten de rechten van niet alleen een parlementaire *enquête*commissie, maar ook van een reguliere parlementaire onderzoekscommissie om overeenkomstig de nationale constituties informatie te verkrijgen, onverlet.

Is er dan misschien een verschil naar nationaal staatsrecht? Ook dat is niet het geval. Uiteraard geeft de Wet op de parlementaire enquête (WPE) een parlementaire onderzoekscommissie een aantal extra instrumenten, zoals een verschijnings- en antwoordplicht van getuigen, de mogelijkheid om getuigen onder ede te horen en een aantal andere dwangmiddelen, maar onder de WPE bestaan er ook verschoningsmogelijkheden van geheimhoudingsplichtigen. Als men uit zou gaan van een absolute geheimhoudingsplicht van DNB onder de Europese normen en onder de Wet financieel toezicht (Wft), dan zou ook bij een parlementaire enquête het geven van informatie geweigerd moeten worden, in het bijzonder op basis van art. 24 WPE. Dit bepaalt immers dat niemand verplicht is informatie aan de parlementaire enquêtecommissie te verstrekken, voor zover hij uit hoofde van zijn ambt of beroep tot geheimhouding verplicht is en het informatie betreft die hem in die hoedanigheid is toevertrouwd.

5 Geheimhouding en 'goed' toezicht

Zonder geheimhoudingsplicht is geen goed toezicht mogelijk, zo wordt beklemtoond. De ratio voor de wettelijke geheimhoudingsbepalingen is dat de geheimhouding bijdraagt aan de bereidheid van de financiële instellingen om informatie met de toezichthouder te delen.¹⁰ En in de MvT bij de Wet toezicht kredietwezen (Wtk) 1992 staat te lezen:

"Van de instellingen wordt verwacht dat zij zo volledig mogelijk opening van zaken geven tegenover de toezichthouders. Hunnerzijds moeten de instellingen erop kunnen vertrouwen dat de desbetreffende gegevens niet in de openbaarheid komen. Dit vertrouwen is bovendien van essentieel belang voor een goed toezicht en heeft derhalve verderreikende implicaties dan uitsluitend het belang van de kredietinstelling. Indirect zijn ook de belangen van de vernoemde crediteuren in wier belang (uiteindelijk) het banktoezicht wordt uitgeoefend en de goede functionering van het financiële stelsel gediend met een goede geheimhoudingsregeling."¹¹

Het is daarom van groot belang om vast te stellen wat 'goed toezicht' nu eigenlijk inhoudt. Essentieel kenmerk van goed toezicht is dat het bewerkstelligt dat het vertrouwen van het publiek in financiële ondernemingen en het financiële systeem wordt gewaarborgd. Dit blijkt uit de toezichtstaak van DNB zoals deze in art. 1:24 Wft wordt omschreven: het prudentieel toezicht is niet alleen gericht op de soliditeit

¹⁰ Kamerstukken II, 2009-2010, 31980, nrs 3-4, p. 137.

¹¹ Kamerstukken II, 1991-1992, 22665, nr. 3, p. 64-65,

van financiële ondernemingen en maar ook op het bijdragen aan de stabiliteit van de financiële sector.¹² De ontwikkelingen in de afgelopen jaren hebben laten zien dat het wegvallen van het vertrouwen van het publiek in financiële ondernemingen en het financiële systeem te voet komt en te paard gaat. De wijze waarop de toezichthouder zijn taak uitoefent en heeft uitgeoefend speelt bij het waarborgen van dit vertrouwen een essentiële rol. Indien het publiek geen vertrouwen meer heeft in de toezichthouder vervalt een basisvoorwaarde voor goed toezicht. Een toezichthouder die zich als standaardreactie en in vrijwel alle gevallen beroept op zijn geheimhoudingsplicht loopt het risico vooral wantrouwen te creëren.

De Raad van State heeft ook de ruimte opengelaten voor kennisneming door het parlement van geheime informatie in dit verband. De Raad van State overweegt:

"Het staat niet vast dat het inzien van de vertrouwelijke gegevens inzake individuele bedrijven waarover afzonderlijke toezichthouders beschikken onmisbaar is om aan de hand van het verslag van de onafhankelijke toezichthouder te kunnen beoordelen of voldoende toezicht werd of wordt uitgeoefend."¹³

Het staat volgens de Raad van State dus niet vast dat geheime informatie voor het parlement noodzakelijk is om de kwaliteit van het uitgeoefende toezicht te beoordelen. Dit laat evenwel ook ruimte voor de gedachte dat dit soms juist wel het geval kan zijn en dat een goede taakuitoefening van DNB meebrengt dat genoemde gegevens aan het parlement worden verstrekt. Ons inziens is dat hier het geval. De ratio van art. 1:24 Wft brengt dit met zich mee. De ingrijpende gebeurtenissen van het afgelopen jaren en de daaruit voortgevloeide twijfels bij het publiek, alsmede bij het parlement, brengen mee dat een goede taakuitoefening van DNB in ieder geval meebrengt, dat zoveel mogelijk transparantie wordt betracht naar dit publiek en het parlement. Slechts op deze wijze kan het functioneren van DNB worden gecontroleerd, zodanig dat het vertrouwen van het publiek in het toezicht dat door DNB wordt uitgeoefend wordt behouden. Daarmee is dan aan de eerdergenoemde basisvoorwaarde voor goed toezicht voldaan. Een toezichthouder zou zeker in de voorliggende situatie - waarin het vertrouwen in het financiële systeem, alsmede het uitgeoefende financiële toezicht ernstig is aangetast door zeer ingrijpende gebeurtenissen - in het kader van een goede uitoefening van zijn toezichtstaak niet als uitgangspunt moeten kiezen de wens om, waar maar even mogelijk, informatie geheim te houden, maar zou het uitgangspunt moeten hanteren dat, waar maar even mogelijk, informatie met het parlement wordt gedeeld. Nu eerder is aangegeven dat de geheimhoudingsbepalingen in de Wft en de Europese Richtlijnen op zodanige wijze kunnen of moeten worden uitgelegd dat deze ruimte aanwezig is, brengt een juiste uitoefening van de toezichtstaak mee dat DNB deze ruimte ook benut.¹⁴

¹² Zie hierover bijv. A.P.W. Duijkersloot, *Toezicht op gereguleerde markten*, Nijmegen 2007, p. 21-23.

¹³ Kamerstukken II, 1997-1998, 24456, C, p. 2.

¹⁴ Meer hierover: A.P.W. Duijkersloot en H.R.B.M. Kummeling, *Onnodig en onwenselijk: de geheimzinnigheid van de DNB*, *NJB* 2012, p. 26-27.

6 Te strikte Nederlandse wetgeving?

Zoals hiervoor is weergegeven biedt Europese regelgeving geen basis voor een absolute geheimhoudingsplicht richting parlementaire onderzoekscommissies. Voor zover art. 1:89 Wft wel als zodanig zou moeten worden begrepen, bevat deze bepaling dus in het licht van de Europese regelgeving verdergaande beperkingen op de parlementaire informatiepositie dan strikt noodzakelijk is. Mede gelet op de bijzondere positie van het parlement in het staatsbestel ligt het echter meer voor de hand om art. 1:89 Wft (Europees) richtlijnconform te interpreteren en wel in die zin dat deze bepaling niet het recht van de kamer(commissies) aantast om informatie te vergaren die het mogelijk maakt om hun belangrijke controlerende rol in het staatsbestel waar te kunnen maken. Het zij in deze context nog maar eens benadrukt: de volksvertegenwoordiging en (onderzoeks)commissies daaruit zijn niet zomaar één van de actoren in het publieke domein. Constitutioneelrechtelijk vormen zij de *eerst-verantwoordelijke* controleurs van het bestuur en zijn zij de *mede-wetgevers*. Om deze belangrijke taken te kunnen uitvoeren dienen zij zoveel mogelijk te beschikken over relevante informatie. Op diverse momenten in de parlementaire geschiedenis, zowel bij grondwetsherzieningen als bij aanpassing van gewone wetgeving, is dit belangrijke staatsrechtelijke uitgangspunt beklemtoond.¹⁵

De commissie-De Wit wijst in haar eindrapport op het feit dat er inmiddels een nieuw voorstel voor een Richtlijn van het Europees Parlement en Raad ligt waarin nadere regels voor de lidstaten zijn opgenomen met betrekking tot de mogelijkheid van de lidstaten om informatie over het bedrijfseconomisch toezicht te delen met parlementaire onderzoekscommissies, rekenkamers en andere voor onderzoek verantwoordelijke entiteiten in een lidstaat. De commissie-De Wit presenteert dit als een 'versoepeling' van de toegang tot toezichtsvertrouwelijke informatie.¹⁶ Naar ons oordeel ligt hierin echter niet de betekenis van de voorgestelde Richtlijn – de bedoelde toegang was immers, zoals hiervoor betoogd, al ruimer dan door sommigen werd verondersteld. De betekenis van het nieuwe voorstel is vooral daarin gelegen dat er meer duidelijkheid wordt verschaft over de verstrekking van informatie aan personen die geen lid zijn of werknemer zijn van de hiervoor genoemde entiteiten.

7 Parlementair onderzoek: steeds op zoek naar balans

Sinds de jaren '70 van de vorige eeuw, met name na de herontdekking van het enquêterecht, is er een schat aan ervaring opgebouwd bij de uitvoering van parlementair onderzoek in al haar verschijningsvormen. Met grote regelmaat kwamen er vragen aan bod over de toegankelijk voor onderzoekscommissies van uiterst vertrouwelijke informatie. Informatie die vaak bij ministeries aanwezig was, maar niet zelden ook bij het OM, toezichhouders, en particulieren. Diverse tegengestelde belangen speelden hierbij vaak een rol, zoals die van de openbaarheid, waarheidsvinding, bescherming van de persoonlijke levenssfeer, bescherming van bedrijfsge-

¹⁵ H.R.B.M. Kummeling, *Relatieve geheimhoudingsplichten*, Oratie Utrecht 1997, Deventer: W.E.J. Tjeenk Willink, p. 8 e.v.

¹⁶ Kamerstukken II, 2011-2012, 31980, nr. 61.

heimen, belang van het opsporingsonderzoek, het niet frustreren van toezichtsmethoden, etc. In de wetenschap dat het wezen van het parlementaire onderzoek niet louter bestaat uit de openbare verhoren¹⁷ – hoewel sommigen dat wel denken – zijn er vrijwel steeds werkwijzen gevonden waarbij zoveel mogelijk recht werd gedaan aan betrokken belangen. De mogelijkheden zijn hier talrijk, zoals besloten verhoren, of beperkte kennisname van vertrouwelijke informatie door een deel van de commissie, geanonimiseerde kennisname, informatieverschaffing op geaggregeerd niveau en rapportage op geaggregeerd niveau. Zoals gezegd, de mogelijkheden zijn hier talrijk, en vrijwel steeds werd een werkwijze gevonden, al dan niet neergelegd in protocollen. Uiteindelijk is dit ook bij de commissie-De Wit gelukt, maar het omgaan met toezichtsvertrouwelijke informatie is voor de commissie een lastig vraagstuk gebleven. Zij wijst erop dat er geen heldere inhoudelijk definitie bestaat van welke informatie wel en niet valt onder de geheimhoudingsverplichting van art. 1:89 Wft. Volgens de commissie is dan op basis van deze bepaling niet zozeer de inhoud van de informatie van betekenis, maar de vraag of het gaat om informatie die is verstrekt en verkregen in het kader van een toezichtsrelatie ingevolge de Wft. Naar het oordeel van de commissie kan daardoor niet op inhoudelijke criteria worden getoetst of toezichthouders die een beroep doen op toezichtsvertrouwelijkheid dit op goede gronden doen. Aangezien het hier gaat om (geïmplementeerde) Europese regelgeving, zou hierover in overleg moeten worden getreden met de Europese Commissie, aldus de commissie-De Wit.¹⁸ Naar ons oordeel doet de commissie zichzelf tekort en legt zij mogelijk toekomstige onderzoeken onnodige restricties op. Zoals hiervoor betoogd, vestigt een beroep op art. 1:89 Wft geen claim op absolute geheimhouding. Steeds zal in concreto moeten worden nagegaan of bepaalde informatie niet alsnog, al dan niet vertrouwelijk aan de kamer kan worden verstrekt. Het lijkt ons ondoenlijk om hier algemene regels over te formuleren, behalve dan de regel dat gevraagde informatie in beginsel aan de kamer wordt verstrekt.¹⁹ Het is ook de vraag of overleg met de Europese Commissie de aangewezen weg is. Andere lidstaten blijken meer zelfstandig oplossingen te zoeken en te vinden voor het waarborgen van de eminente constitutionele positie van hun eigen parlementen. De aanpak van de commissie-De Wit lijkt een typisch voorbeeld van wat Besselink hiërarchisch denken noemt. De Europese constitutionele rechtsorde moet veel meer in termen van heteronomie worden bekeken. Daarin past dat er veel meer oog is voor nationale constitutionele tradities²⁰, en dus ook meer oog voor de constitutionele positie van het nationale parlement, zo menen wij.

¹⁷ Vgl. H.R.B.M. Kummeling, Parlementair onderzoek, in: J.Th.J. van den Berg/ J.L.W. Broeksteeg /L.F.M. Verhey, *Staatsrechtconferentie 2006*, Nijmegen: WLP, p. 69 e.v.

¹⁸ Kamerstukken II, 2011-2012, 31980, nr. 61, p. 60-61; 501-502.

¹⁹ Dat lijkt gelukkig ook in algemene zin het uitgangspunt van de commissie te zijn. Zie p. 57 van het Eindrapport.

²⁰ L.F.M. Besselink, *Een samengestelde Europese Constitutie*, Oratie Utrecht 2007, Groningen: ELP 2007, p. 9-12.

8 Conclusies

- a. Er geldt op grond van het Europese recht, in het bijzonder de geheimhoudingsbepalingen van Richtlijn 2006/48, geen absolute geheimhoudingsplicht voor DNB richting parlementaire onderzoekscommissies;
- b. De praktijk van een aantal belangrijke landen binnen de EU ondersteund de conclusie onder a;
- c. Niet relevant is welk soort parlementaire commissie om informatie vraagt; een enquêtecommissie heeft niet meer recht op toegang tot informatie, dan een gewone parlementaire onderzoekscommissie;
- d. Voor zover art. 1:89 Wft al op zichzelf zo zou moeten worden begrepen dat het wel een absolute geheimhoudingsplicht richting parlementaire onderzoekscommissies bevat, dient het conform de onderliggende Europese Richtlijn te worden uitgelegd. Met andere woorden: ten aanzien van parlementaire onderzoekscommissies geldt er geen absolute geheimhoudingsplicht;
- e. Dat voor het realiseren van goed toezicht absolute geheimhouding door DNB noodzakelijk is, is onjuist. Doel en strekking van art. 1:24 Wft wijzen in een andere richting;
- f. Zoals hiervoor betoogd, vestigt een beroep op art. 1:89 Wft geen claim op absolute geheimhouding. Steeds zal in concreto moeten worden nagegaan of bepaalde informatie niet alsnog, al dan niet vertrouwelijk aan de kamer kan worden verstrekt.
- g. De heteronome Europese constitutionele rechtsorde maakt het mogelijk dat optimaal recht wordt gedaan aan de nationale constitutionele positie van het Nederlandse parlement.